

Näky lopunajan seurakunnasta

Sain sanomani 25. kesäkuuta noin kello 2.30 aamulla Winnipegissä Kanadassa. Tuskin olin nukahtanut, kun Jumalan antama näky ilmestyi eteeni. Se tuli kolme kertaa täsmälleen samanlaisena kesäkuun 25. päivän aamuna 1961. Näky vaikutti minuun niin syvästi, että se on täysin muuttanut käsitykseni Kristuksen ruumiista ja lopunaikojen tehtävistä. Suurenmoisina asia, minkä Kristuksen ruumis on milloinkaan saanut vastaanottaa, on vielä edessäpäin. On hyvin vaikea saada ihmisiä käsittämään, mitä Jumala yrittää antaa kansalleen lopunaikoina.

Näyn ilmestyessä eteeni unessa huomasin yhtäkkiä olevani jossain hyvin korkealla. En tiedä, missä olin. Mutta katselin sieltä alas maan päälle. Yhtäkkiä näin koko maapallon. Näin edessäni jokaisen kansan, jokaisen rodun ja jokaisen kielen niin idässä kuin lännessä, pohjoisessa kuin etelässä. Tunnistin jokaisen maan ja monia kaupunkeja, joissa olin käynyt. Melkein vapisin pelosta katsellessani suurta näkyä. Sinä hetkenä kun maapallo tuli näkyviin, alkoi salamoida ja kuulua ukkosen jyrinää.

Salamoiden leimahdella joka puolella maapalloa katseeni siirtyi pohjoiseen. Yhtäkkiä näin suuren jättiläisen näköisen hahmon. En voinut lakata tuijottamasta sitä. Näky saattoi minut melkein ymmälle. Jättiläinen oli suunnattoman suuri. Sen jalat näyttivät ulottuvan pohjoisnavalle ja sen pää etelänavalle asti. Sen käsivarret ojentuivat valtamereltä toiselle. Aluksi en edes käsittänyt, näinkö edessäni vuoren vai jättiläisen, mutta jatkaessani katselemista erotin yhtäkkiä suuren jättiläisen. Näin, että sen pää kamppaili elämästä. Se halusi elää, mutta sen ruumis oli kauttaaltaan jätteiden peitossa. Toisinaan tämä suuri jättiläinen liikkui ruumistaan, ikään kuin se aikoi nosta seisomaan. Ja kun se nousi, tuhannet pikkuoliot näyttivät juoksevan pakoon. Inhottavat oliot juoksivat pois, mutta palasivat heti, kun jättiläinen taas rauhoittui.

Yhtäkkiä suuri jättiläinen nosti ensin toisen, sitten toisen kätensä kohti taivasta. Samassa hetkessä oliot näyttivät lähtevän pakoon tuhatpäisinä joukkoina ja pian ne hävisivät yön pimeyteen. Hyvin hitaasti jättiläinen alkoi nosta ja kun se nousi, sen pää ja kädet katosivat pilviin. Noustessaan seisomaan se näytti ravistelevan pois kaiken sitä peittäneen lian ja törryn ja se kohotti kätensä kohti taivasta ikään kuin ylistäen Herraa. Sen kädet ulottuivat pilviin asti.

Yhtäkkiä kaikki pilvet muuttuivat hopeanhoitoisiksi, kauneimmaksi hopeaksi, mitä olen koskaan nähnyt. Se mitä näin, oli niin valtavaa, että minä en voinut alkuunkaan ymmärtää sen merkitystä. Näky vaikutti minuun niin syvästi, että huusin Herraa sanoen: "Oi Herra, mitä tämä tarkoittaa?" Tiesin olevani hengessä ja saatoin aistia Herran läsnäolon unessa.

Hopeisista pilvistä alkoi yllättäen putoilla isoja nestemäisiä valopisaroita jättiläisen päälle. Hyvin hitaasti jättiläinen alkoi sulaa ja painua maan sisään. Se muuttui sulaksi aineeksi, joka peitti koko maan pinnan. Nestemäiset valopisarot tulvivat maahan. Näin kuinka jättiläinen näytti sulavan, mutta äkkiä se muuttuikin miljooniksi ihmisiksi maan päällä. Näin, kuinka ihmisiä nousi seisomaan joka puolella maailmaa. He kohottivat kätensä ja ylistivät Herraa.

Juuri sillä hetkellä taivaasta kuului valtava ukkosen jyrähdys. Käänsin katseeni kohti taivasta ja yhtäkkiä näin hohtavan valkoiisiin vaatteisiin puetun olennon. En ollut eläessäni nähnyt mitään niin häikäisevää. En erottanut kasvoja, mutta jotenkin tiesin, että se oli Herra Jeesus Kristus. Hän ojensi kätensä kohti ihmisiä: miehiä ja naisia, eri puolilla maailmaa. Kun hän osoitti heitä, nestemäistä valoa näytti virtaavan hänen käsistään heihin. Valtava Jumalan voitelu lankesi näiden ihmisten päälle ja he lähtivät liikkeelle Herran nimessä.

En tiedä, kuinka kauan katselin tätä. Tuntui, että se jatkui päiviä, viikkoja ja kuukausia. Näin Kristuksen käden jatkuvasti ojennettuna. Mutta oli murheellista nähdä, kuinka monet ihmiset kieltäytyivät vastaanottamasta Jumalan voitelua ja Jumalan kutsua. Heidän joukossaan oli miehiä ja naisia, jotka minä tunsin ja joiden minä uskoin vastaavan Jumalan kutsuun. Mutta kun Jeesus

ojensi kätensä heitä kohti, he yksinkertaisesti painoivat päänsä alas ja alkoivat perääntyä. Jokainen heistä näytti katoavan pimeyteen, joka näytti nielaisevan heitä kaikkialla.

Näkemäni saattoi minut ymmälle. Mutta niitä, jotka vastaanottivat voitelson, oli satoja, tuhansia, joka puolella maailmaa: Afrikassa, Englannissa, Neuvostoliitossa, Kiinassa ja Amerikassa. Näin, kuinka nämä Jumalan voitelemat ihmiset lähtivät liikkeelle. Heidän joukossaan oli ojankaivajia, pyykkäreitä, rikkaita ja köyhiä. Näin halvaantuneita, näkönsä tai kuulonsa menettäneitä ihmisiä. Mutta kun Herra ojensi kätensä ja he vastaanottivat voitelson, niin he parantuivat ja lähtivät vuorostaan liikkeelle. Kaikkein ihmeellisintä oli, että kun nuo ihmiset ojensivat kätensä samalla tavalla kuin Herra, heillä näytti olevan käsissään samaa nestemäistä tulta. Ojentaessaan kätensä he sanoivat: "Minä sanon: 'Tule terveeksi!'".

Seurasin edelleen tätä valtavaa lopunajan toimintaa, mutta en täysin ymmärtänyt sen merkitystä. Niinpä katsoin Herraa ja kysyin: "Mitä tämä tarkoittaa?" Hän vastasi: "Tällaista minä teen viimeisinä aikoina. Minä korjaan kaiken sen, minkä erilaiset tuholoistoukat ovat turmelleet. Minun kansani lähtee liikkeelle lopunaikoina. Mahtavan armeijan tavoin he pyyhkäisevät yli koko maanpiirin."

Koska seurasin tapahtumia jostakin hyvin korkealta, saatoin nähdä koko maailman. Näin näiden ihmisten kulkevan ristiin rastiin joka puolella maapalloa. Jumalan Pyhä Henki saattoi hetkessä siirtää jonkun afrikkalaisen Neuvostoliittoon, Kiinaan tai Amerikkaan tai johonkin muuhun paikkaan ja päinvastoin. Näin ihmiset menivät kaikkialle maailmaan. He selviytyivät niin tulesta, rutosta kuin nälänhädästä. Ei tuli, ei vainot eikä mikään muu pystynyt estämään heidän etenemistään.

Räyhäävät väkijoukot uhkailivat heitä miekoin ja pyssyin, mutta Jeesuksen tavoin he menivät pois väkijoukkojen keskitse eikä heitä voitu löytää. He menivät eteenpäin Herran nimessä ja kaikkialla he ojensivat kätensä, niin että sairaat parantuivat ja sokeat saivat näkönsä. He eivät rukoilleet pitkiä rukouksia ja kun olin kerrannut näyn mielessäni ja ajatellut sitä monta kertaa, tajusin, että en ollut nähnyt yhtään kirkkoa enkä kuullut puhuttavan yhdestäkään kirkkokunnasta. Nämä ihmiset olivat liikkeellä Herran Sebaotin nimessä. Halleluja.

Tämä lopunajan armeija marssi eteenpäin tehden kaikessa Kristuksen tekoja, palvelen suuria kansanjoukkoja kaikkialla maailmassa. Kymmenet tuhannet, jopa miljoonat vastaanottivat Herran Jeesuksen Kristuksen, kun nämä ihmiset astuivat esiin ja julistivat sanomaa tulevasta Jumalan valtakunnasta tänä lopunaikana. Se oli todella suurenmoista, mutta silti oli niitä, jotka asettuivat vastarintaan, suuttuivat ja yrittivät hyökätä sanoman julistajien kimppuun.

Näin näiden ihmisten kulkevan tulen läpi palamatta, poikki jokien ikään kuin siinä ei olisi ollut lainkaan vettä. He ylittivät valtameret helposti, pelastuivat vainoilta, ikään kuin käsi olisi kuljettanut heidät turvaan. Vaikka villieläimet karjuivat ja ihmiset hyökkäsivät heidän kimppuunsa miekoin ja sota-asein, ei mikään näyttänyt estävän heitä. He olivat voittajia.

Jumala tulee ennennäkemättömällä tavalla osoittamaan voimansa näinä viimeisinä aikoina. Nämä miehet ja naiset tulevat kaikista yhteiskuntaluokista oppiarvoihin katsomatta. Seurasin näiden työntekijöiden toimintaa ja huomasin, että jos joku väsyi kesken ja kaatui, toinen tuli nostamaan hänet pystyyn. Ei ollut "suurta minää" eikä "pientä sinää", vaan kaikki vuoret alennettiin ja kaikki laaksot täytettiin ja näillä ihmisillä näytti olevan yksi yhteinen asia: heistä virtasi jumalallinen rakkaus, kun he tekivät työtä yhdessä ja elivät yhdessä. Se oli ihaninta, mitä olen koskaan nähnyt. Jeesus Kristus oli heidän elämänsä ainoa sisältö. He jatkoivat työtään ja minusta tuntui, että seisoin katselemassa tätä näkyä päiväkausia. Itkin ja nauroin vuoronperään. Oli niin ihmeellistä nähdä ilosanoman leviävän kaikkialle näinä viimeisinä aikoina.

Seurasin näkyä taivaasta käsin ja ajoittain nestemäistä valoa suorastaan tulvi suurten seurakuntien päälle. Silloin ihmiset nostivat kätensä ja ylistivät Jumalaa tunnista toiseen, jopa päivästä toiseen, kun Pyhä Henki laskeutui heidän päälleen. Jumala sanoi: "Minä vuodatan Henkeni kaiken lihan

päälle." Olin todistamassa tämän lupauksen täyttymistä. Ja kaikki, jotka vastaanottivat tämän voiman ja Jumalan voitelun, saivat kokea Jumalan ihmeitä loppumattomiin. Mutta kun nämä ihmiset kulkivat eri puolilla maailmaa, heitä alettiin vainota joka taholta.

Yhtäkkiä kuului toinen voimakas ukkosen jyrähdys, joka tuntui kaikuvan ympäri maailmaa, ja kuulin jälleen äänen, joka sanoi: "Tämä on minun kansani. Tämä on minun rakas morsiameni." Äänen vielä puhuessa minä loin katseeni maahan ja näin järvet ja vuoret. Haudat aukenivat, ja kaikkialla maailmassa kaikkien aikojen pyhät nousivat haudoistaan. Heidän noustessa Jumalan valtakunnan julistajat alkoivat yhtäkkiä kerääntyä joka suunnalta, idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä ja he alkoivat taas muodostaa jättiläismäistä ruumista. Kristuksessa kuolleet näyttivät nousevan ensin. Pystyin tuskin käsittämään näkemääni. Se oli niin ihmeellistä. Se ylitti villeimmät kuvitelmani.

Ruumis muotoutui jälleen valtavan jättiläisen kaltaiseksi, mutta tällä kertaa se oli erilainen. Se oli puettu hohtavan valkoisiin vaatteisiin, joissa ei ollut tahraa eikä ryppyä. Kaikenikäiset ihmiset näyttivät liittyvän tähän ruumiiseen. Etsiessään lopullista muotoaan ruumis yleni hyvin hitaasti kohti taivasta ja äkkiä Herra Jeesus ilmestyi ylhäältä ja asettui ruumiin pääksi ja minä kuulin taas ukkosen jyrähdyksen, joka sanoi: "Tämä on minun rakas morsiameni, jota minä olen odottanut. Hän on tullut tulen läpi vahingoittumattomana. Häntä minä olen rakastanut maailman alusta asti."

Yhtäkkiä käänsin katseeni pohjoiseen ja näin suurta tuhoa: miehiä ja naisia, jotka huusivat tuskissaan ja tuhoutuneita rakennuksia. Sitten kuulin äänen puhuvan neljännen kerran ja se sanoi: "Nyt minä vuodatan vihani maan päälle." Jumala näytti vuodattavan vihansa maailman ääriin asti. Näytti aivan siltä, kuin suuret Jumalan vihan maljat olisi vuodatettu maan päälle. Muistan kaiken kuin eilisen päivän. Vapisin kauttaaltani, kun katselin hirveää näkyä, missä kaupungit ja kokonaiset kansakunnat tuhoutuivat.

Kuulin ihmisten itkun ja valituksen. He itkivät paetessaan luoliin, mutta luolat eivät voineet heitä peittää. He hyppäsivät veteen, mutta vesi ei voinut heitä hukuttaa. Mikään ei voinut hävittää heitä. He halusivat riistää itseltään hengen, mutta he eivät voineet.

Loin jälleen katseeni ruumiiseen, joka oli puettu hohtavan valkoisiin vaatteisiin. Hyvin, hyvin hitaasti se alkoi kohota maasta ja samassa minä heräsin. Millaista näkyä olinkaan saanut katsella. Olin nähnyt Kristuksen ruumiin lopunajan tehtävät, sen viimeisen hetken. 27. kesäkuuta aamulla kello 2.30 tämä näky, tämä ilmestys, palasi täsmälleen samanlaisen kuin edellisellä kerralla.

Elämäni on muuttunut, kun olen alkanut ymmärtää, että me elämme näitä viimeisiä aikoja, sillä kaikkialla maailmassa Jumala voitelee miehiä ja naisia näihin tehtäviin. He eivät julista mitään oppeja tai oppisuuntia. He julistavat Jeesusta Kristusta. He julistavat Herran Sanaa ja he sanovat: "Olen kuullut sen niin monta kertaa näyssä. Tapahtukoon minun Sanani mukaan."

Minun kansani, kuunnelkaa minua. Tapahtukoon minun Sanani mukaan. Meidät puetaan Jumalan voimalla ja voitelulla. Meidän ei tarvitse saarnata. Meidän ei tarvitse hakea julkisuutta. Meidän ei tarvitse olla riippuvaisia ihmisistä eikä meidän tarvitse edustaa mitään kirkkokuntaa, vaan meillä tulee olemaan elävän Jumalan voima. Me emme pelkää ihmisiä, sillä me lähdemme liikkeelle Herran Sebaotin nimessä.

Tommy Hicks